

V disertační práci Sebrané spisy Jana Patočky jako ediční problém se zabýváme dvojími, samizdatovými a tištěnými sebranými spisy českého filosofa Jana Patočky (1907–1977) a dalšími domácími i zahraničními edicemi jeho díla. Archivní soubor prací Jana Patočky vznikl zčásti nekoordinovaně a intuitivně, do jisté míry jako vedlejší produkt pořádání autorovy pozůstalosti v letech 1977–1989. Přesto 27 svazků této ineditní edice představuje plnohodnotný pokus o uspořádání a kritické vydání Patočkových sebraných spisů. Na konci osmdesátých let se pomýšlelo na exilové vydání, které mělo vzejít ze spolupráce domácích, exilových a zahraničních badatelských obcí. Porevoluční Sebrané spisy Jana Patočky vycházejí od roku 1996 a oproti předchozí řadě představují přeuspořádanou a doplněnou edici. V naší práci sledujeme proces odborné reflexe, který vydávání Patočkových spisů provází (obě řady sestavil v zásadě týž tým editorů, Patočkových žáků). Popisujeme, jak se při pořádání sebraných spisů uplatňují tematická, chronologická a další kritéria, jak se proměňuje podoba a rozsah edičního komentáře, zvláště při zacházení s edičně problematickými oblastmi Patočkova díla, jako jsou práce psané v originále německy nebo francouzsky (mnohdy vznikající jako varianty česky psaných textů), neautorizované přednášky, jejichž znění se opírá o magnetofonové záznamy či zápisy posluchačů, nebo nepublikované texty, rukopisné verze, fragmenty a náčrty. Na základě této analýzy pak formulujeme obecnější zákonitosti ediční praxe a nastiňujeme, jak se ediční řešení odráží ve způsobu zpřístupnění celku autorova díla, jehož vlastní tematicko-chronologický profil vhodnost různých řešení podmiňuje.